

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/173/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018204761
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018204761.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viera Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému T. J., nar. XX.XX.XXXX, I. XX, o zaplatenie 2.725,64 eur istiny s prísl., odvolaní žalobcu proti rozsudku 24Csp/98/2018-144 z 5.2.2019 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. o zročnosti prisúdenej istiny s prísl. a vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.725,64 eur spolu so zmluvným úrokom z omeškania vo výške 5,90% ročne do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru spolu vo výške 58,62 eur a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.782,37 eur od 27.4.2018 do zaplatenia s tým, že p o v o ľ u j e žalovanému dlžnú sumu splácať v splátkach po 20,- eur mesačne a to vždy do 25-teho dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou v mesiaci marec r. 2019 do mesiaca september r. 2019 a následne v splátkach po 40,- eur mesačne a to vždy do 25-teho dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou v mesiaci október r. 2019 až do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 C.s.p., § 497 Obch. zák., § 52 ods. 1, § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k), ods. 5 Obč. zák., § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, po vykonanom dokazovaní mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX uzavretej 19.08.2016, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 3.500,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať mesačnými splátkami vo výške 74,27 eur v počte anuitných splátok 60 vždy k 20. dňu v mesiaci, platobný deň prvej splátky pripadol na 20.09.2016, konečná splatnosť úveru na 20.08.2021. V zmluve bola fixná úroková sadzba dohodnutá vo výške 9,79 % ročne, RPMN 10,24 %, priemerná RPMN 12,46 %, celkové náklady spojené s úverom 4.456,20 eur. V danom prípade vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy mal za nesporné, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z označenia žalovaného v tejto zmluve identifikačnými znakmi

typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu). Zastával názor, že uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a preto je nutné na ňu aplikovať i prísl. ust. o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku, že zároveň ide i o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, že na túto zmluvu je potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo, a to hlavne zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa a v neupravených otázkach Občiansky zákonník a Obchodný zákonník len tam, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Konštatoval, že žalobca si splnil svoje povinnosti z predmetnej úverovej zmluvy a poskytol žalovanému úver vo výške 3.500,- eur, pričom žalovaný sa zaviazal tento úver splácať formou pravidelných 60 mesačných splátok vo výške 74,27 eur. Súd nemal pochybnosti o tom, že si žalovaný svoje povinnosti z tejto zmluvy nespĺnil a poskytnutý úver nesplácal riadne a včas, a preto žalobca oznámil žalovanému predčasnú splatnosť celého úveru ku dňu 26.04.2018. Žalovaný tak žalobcovi uplatnil iba splátky za obdobie od 09/2016 do 21/2017, spolu vo výške 1.239,20 eur a dátum zosplatnenia pripadol na 26.04.2018 z dôvodu, že neboli zaplatené splátky splatné v termínoch 01/2018 až 04/2018. Celkové započítanie všetkých úhrad žalovaného na istinu predstavovalo sumu 774,36 eur, na úroky z úveru vo výške 408,84 eur a na poistné vo výške 56,- eur. Žalobca si v konaní uplatnil sumu 2.725,64 eur s prísl. a to úroku 56,73 eur, úroku z omeškania 1,89 eur, úroku z úveru 5,90 % z nezaplatennej istiny od 27.04.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 2.725,64 eur od 27.04.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 56,73 eur od 27.04.2018 do zaplatenia a poplatkov 10,50 eur za poistenie a náhrady trov konania. Súd mal v konaní dostatočne preukázané, že žalovaný žalobcovi pohľadávku uplatnenú v tomto konaní nezaplatil, pričom súd požiadal na pojednávaní o ohradenie dlžnej sumy v splátkach z dôvodu jeho sociálnych a ekonomických pomerov, zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 2.725,64 eur spolu so zmluvným úrokom z omeškania vo výške 5,90% ročne do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru spolu vo výške 58,62 eur a úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.782,37 eur od 27.4.2018 do zaplatenia s tým, že povolil žalovanému dlžnú sumu splácať v splátkach po 20,- eur mesačne a to vždy do 25-teho dňa v mesiaci, počnúc prvou splátkou v mesiaci marec r. 2019 do mesiaca september r. 2019 a následne v splátkach po 40,- eur mesačne a to vždy do 25-teho dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou v mesiaci október r. 2019 až do zaplatenia s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Z prepočtu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do mimoriadneho zosplatnenia mal za zrejmé, že úroky z úveru predstavujú sumu 56,73 eur a úroky z omeškania sumu 1,89 eur, spolu do zosplatnenia výšku 58,62 eur. Súd zaviazal žalovaného aj na úhradu úrokov z omeškania zo sumy 2.782,37 eur, ktorú určil súčtom istiny vo výške 2.725,64 eur a sumy zmluvných úrokov vo výške 56,73 eur. Urobil záver, že žalobca nemohol žiadať zaplatenie ročného úroku z úveru z nesplatennej sumy istiny úveru odo dňa nasledujúceho po mimoriadnej splatnosti úveru, že tým by žiadal porušiť zákon, princípy súkromného práva (princíp proporcionality), že by došlo aj k porušeniu záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich z členstva v Európskej únii, vychádzajúc z čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len "smernica". Z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD EÚ“) mu jednoznačne vyplynulo povinnosť súdu podrobiť spotrebiteľskú zmluvu ex offo kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok upravených v zmluve. Na základe uvedeného pristúpil k ex offo kontrole predloženej spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 až 3 Obč. zák. Konštatoval, že je pravdou, že v zmysle zmluvných podmienok bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi aj dohodnutý úrok ročne zo sumy dlžných splátok úveru až do zaplatenia, avšak čo do samotného zmluvného úroku zo zapožičanej sumy požadovaného odo dňa mimoriadnej splatnosti úveru, žalobu zamietol, poukazujúc na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný iba úroky z omeškania. Z tohto dôvodu má žalobca ako veriteľ právo na zaplatenie dohodnutého úveru iba do dňa kedy vyhlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania. Zdôraznil, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 4 Obo/143/1998, dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok a, že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR bol pre súd logický a súhlasil s ním, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úroku z úveru ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania. Zároveň v tejto veci poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 z 30.6.2015, s ktorým súhlasil. Zdôraznil, že obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014, sp. zn. 5

Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013 ako aj Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 7.5.2014. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co 475/2005 zo dňa 09. 09. 2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach vo veci 1Co/222/2016 zo dňa 17.05.2017. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Obo 143/98 mu vyplynulo, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V danej súvislosti poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012. Uzavrel, že niet takého zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona povinnosť platiť úroky popri úrokoch z omeškania aj po dobe splatnosti, že obchodní zákonník ani zákon č.145/2010 Zb. neupravuje povinnosť dlžníka platiť úroky popri úrokoch z omeškania, ale ani nevylučuje dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru. Mal za nepochybné, že prípadná dohoda o úrokoch po splatnosti popri ďalších úrokoch za omeškania a ďalších sankciách indikuje neprimeraný nárast dlhu v neprospech spotrebiteľa. Je potom nevyhnutá otázka vykonania súdnej kontroly prijateľnosti takejto dohody ohľadom úrokov popri úroku z omeškania a prípadných ďalších sankciách. Takýto odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškaniach, či iných sankciách je v neprospech žalovaného. Dohodnuté úroky predstavujú cenu služby. Ak by zákonodarca mal úmysel uregulovať cenu služby aj za obdobie po skončení služby, mohol to explicitne upraviť tak, ako to napr. zakotvil pri iných spoločenských vzťahoch v § 723 ods. 1 Obč. zák. Ustanovenie § 506 Obch. zák. o odstúpení od zmluvy pre nesplácanie úveru a o vrátení dlžnej sumy s úrokmi nestanovuje presne, či sa majú platiť úroky do odstúpenia alebo úroky aj po odstúpení. Zostala teda len rovina zmluvnej úpravy, a tá je z uvedených dôvodov vystavená súdnej kontrole neprijateľnosti (§ 53 ods. 1 Obč. zák.). Zároveň nepriznal žalobcovi ani poplatky za poistenie schopnosti splácať úver z dôvodu, že tieto považuje za nedôvodné, keď pre spotrebiteľa neprinášajú žiadnu reálnu službu, alebo akýkoľvek prospech, neboli zo spotrebiteľom individuálne dojednané a zbytočne nadmieru navyšujú samotný spotrebiteľský úver. Ohľadne tohto nároku poukázal aj na rozhodnutia iných súdov SR, ktoré takéto poplatky štandardne nepriznávajú, ako aj samotný postup žalobcu v obdobných sporoch týkajúcich sa spotrebiteľských úverov, kde tieto poplatky, napriek ich uvedeniu v spotrebiteľskej zmluve a vyčísleniu v žalobe ani nepožaduje v petite žaloby uhradiť a neuplatňuje si ich, keď si je vedomý predmetnej judikatúry, tak ako v tejto veci ohľadne poplatkov. Tie síce v žalobe vyčísli na sumu 60,-eur, ale uviedol, že si v petite žaloby neuplatňuje. Zároveň zaviazal žalovaného, ktorý sa dostal do omeškania zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.782,37 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, že úrok z omeškania bol zo strany žalobcu uplatnený vo výške v súlade s § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.v znení neskorších predpisov platných ku dňu uzatvorenia zmluvy 29.11.2012. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní úspešný, preto má nárok 100% -tnú náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku a to výroku I. v rozsahu určenia plnenia v splátkach a výroku II. v rozsahu zamietnutej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca.

4. Nestotožnil sa so záverom súdu o uhradení dlžnej sumy v splátkach z dôvodu sociálnych a ekonomických pomerov žalovaného, so zaplatením ročného úroku z úveru z nesplatennej sumy istiny odo dňa nasledujúceho po mimoriadnej splatnosti úveru a považoval rozsudok v napadnutej časti za nesprávny. Odôvodnil ho odvolacím dôvodom uvedeným v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť, vyhovieť žalobe v plnom rozsahu a zaviazat' žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu náhradu trov konania, aj trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Bol toho názoru, že súd vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že dohodnuté úroky mu patria len do splatnosti dlhu. Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Poukazujúc na ut. § 52 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka konštatoval, že z podstaty úroku, ako ceny za používanie peňažných prostriedkov, možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru, že pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku v dvoch rovinách, vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú, treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažnej prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná. Vzhľadom na znenie ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 16 ods. 1 zák. č 129/2010 Z.z. podľa jeho názoru tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi

už neprislúcha nárok za odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/12/2017-90 z 31.01.2017 ako aj ďalšie obdobné rozhodnutia krajských súdov. Zdôraznil, vychádzajúc z § 497 Obchodného zákonníka, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Bol toho názoru, že odstúpenie od zmluvy pri omeškaní dlžníka nespôsobuje zánik záväzku ex tunc, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa. K rozhodnutiu o priznaní plnenia v splátkach uviedol, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku, že z vykonaného dokazovania vo veci nemohol adekvátnym spôsobom posúdiť komplexné pomery žalovaného, že sa vôbec nezaoberal majetkovými pomermi žalovaného, ale svoje zistenia obmedzil výlučne na žiadosť žalovaného. Navyiac na preukázanie pomerov žalovaného nevykonal žiadne dokazovanie. Zdôraznil, že oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, bude najmä osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerne zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa, v opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženej záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok NS SR 7Cdo/116/2012 z 18.3.2013). Tvrdil, že priznaním splátok vo výške 20/40 eur súd priznal žalovanému splácať úver oveľa v nižšej výške, než v akej mal hradiť úver v zmysle zmluvy (74,27 eur). Namiesto určitej sankcie za to, že si žalovaný neplnil svoje zmluvné povinnosti, bol teda žalovaný touto formou za porušenie zmluvy „odmenený“. Poukázal na to, že vzhľadom na čas od podania žaloby na súd, mal žalovaný možnosť prejaviť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne peňažne dlh splácať aspoň v akej takej výške, ktorá by bola primeraná jeho finančným možnostiam, že žalovaný tak neuskutočnil a počas celého súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 12Co/145/2017-85 z 31.7.2017 a 15Co/185/2017-136 z 27.9.2017, Krajského súdu v Nitre 6Co/164/2017-104 z 30.1.2018, Krajského súdu v Prešove 9Co/83/2017-60 zo 7.9.2017 a 19Co/157/2017-86 z 22.2.2018.

5. Rozsudok vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.725,64 eur istiny s prísl. (okrem splatnosti prisúdenej istiny s prísl.) odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok vo výroku I. o zročnlosti prisúdenej istiny s prísl., vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalobcom.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Uvedený odvolací dôvod nie je daný.

9. K tomuto odvolaciemu dôvodu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

11. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali a ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 191 C.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

12. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

13. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého žalobcovi prináleží úrok z istiny iba do vyhlásenia splatnosti celého úveru. V tejto súvislosti správne súd prvej inštancie vychádzal z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Obo/143/1998, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012.

14. Vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR 4Obo/143/1998 odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14 z 18. 9. 2012, ktoré sa zaoberalo obdobnou právnou vecou. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov v zmysle, ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s § 369 Obchodného zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

15. Odvolací súd opätovne poukazuje aj na právny názor vyplývajúci z rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 z 30. 6. 2015, podľa ktorého „.... iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdiel spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožené jednorazovo zosplatenou pohľadávku (úveru). Ak teda nastal stav, kedy dlžník už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde dlžník by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej mal nárok na úroky zo sumy, ktorú by mu dlžník na výzvu nevrátil. Išlo by o právny stav podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však dlžníkovi - spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.“

16. Výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úroku zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák.

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý povolil žalovanému zaplatiť priznanú istinu s prísl. v 20 eur mesačných splátkach počnúc prvou splátkou v mesiaci marec 2019 do mesiaca september 2019, následne v splátkach 40 eur mesačne a to vždy 25. dňa v mesiaci počnúc prvou splátkou v mesiaci október 2019 až do zaplatenia, je správny a zákonný. Súd povolil žalovanému zaplatiť prisúdenú istinu v uvedených splátkach z dôvodu sociálnych a ekonomických pomerov žalovaného, ktorá možnosť vyplývala z § 232 ods. 3 C.s.p.

18. Z § 232 ods. 3 C.s.p. vyplýva, že súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu na plnenie uloženého dlhu. Dlhšiu lehotu môže súd stanoviť podľa okolností daného prípadu, napr. podľa sociálnej a rodinnej situácie, zdravotného stavu osoby, ktorej sa ukladá povinnosť a pod.

19. K správnym dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné uviesť, že zo zápisnice z pojednávania z 5.2.2019 (č.l. 140-142), o. i., vyplýva, že žalovaný je t.č. nezamestnaný, že bol prepustený z pracovného pomeru, pracoval v spoločnosti YAZAKI Michalovce a že si t.č. hľadá prácu. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a tvrdení žalovaného, ktoré žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie neboli spochybnené, je zrejmé, že žalovaný je bez príjmu, že nemá potrebné finančné prostriedky na zaplatenie priznanej istiny s prísl. do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Povinnosť zaplatiť súdom priznanú istinu s prísl. žalobcovi v lehote troch dní by ohrozila životnú úroveň žalovaného v takom rozsahu, že by nebol schopný zabezpečiť si svoje základné životné potreby. Z uvedeného dôvodu aj podľa odvolacieho súdu boli splnené podmienky na splácanie dlhu v súdom určených splátkach. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok aj vo výroku I. o zročnosti prisúdenej istiny s prísl. potvrdiť ako vecne správny, vrátane výroku III. o trovách konania.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p.

21. Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, preto stranám sporu náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

22. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).